Всеукраїнська асамблея докторів наук з державного управління
Міжрегіональна Академія управління персоналом
Національна служба посередництва та примирення
Всеукраїнська Академія Наук Публічного Управління

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИМІР РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

22 листопада 2019 р.

Київ 2019

УДК 35.08 (477)

Рекомендовано до друку Вченою Радою Навчально-наукового Інституту міжнародних відносин та соціальних наук Міжрегіональної Академії управління персоналом (протокол № 10 від 30.10.2019 р.)

Європейський вимір реформування публічного управління в Україні: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (22 листопада 2019 року) / за заг. ред. О. І. Пархоменко-Куцевіл. — К.: МАУП, 2019. — 97 с.

У збірнику публікуються матеріали доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції "Європейський вимір реформування публічного управління в Україні" щодо проблем розвитку публічного управління через європейський вектор.

Розраховано на фахівців державного управління, працівників органів державної влади та місцевого самоврядування, науковців, викладачів, слухачів вищих навчальних закладів, які отримують освіту за спеціальністю "Публічне управління та адміністрування".

© Міжрегіональна Академія управління персоналом (МАУП), 2019

ЗМІСТ

Р. М. Абдулов, Н. В. Житник
Шляхи розвитку підприємництва в малому місті 7

І. В. Аль-Атті
Теоретико-методологічні особливості дослідження розвитку публічного управління 10

М. В. Андрієнко, І. В. Жукова, А. І. Каршиєва
Впровадження стандартів медіації для підвищення якості надання соціальних послуг 13

О. Н. Биковська
Модель 5р у сфері громадського здоров'я: наукові підходи та кращі практики 16

О. П. Бойко
Професіоналізація учасників виборчих процесів 19

В. І. Гурковський, С. Ф. Дмитрук
Аналіз стратегування безпекового середовища як пріоритетне завдання державного управління у сфері воєнної безпеки 23

М. В. Долгіх
Модернізація управління системою охорони здоров'я: теоретичний аспект 26

І. О. Іоанно
Впровадження професійного інформаційно-комунікаційного інструментарію в публічному управлінні 30

Ю. Г. Кальниш
Проблеми функціонування та перспективи розвитку наукової галузі "Державне управління" в Україні 33

Канан Аюб
Формування антикорупційних органів державної влади в Монголії 37

Т. О. Костюк
Європейський досвід публічного адміністрування транскордонними процесами у вищій освіті 39

М. В. Кравченко
Проблеми та перспективи вітчизняної пенсійної системи 44

Є. В. Кривець
Зміст поняття "механізм державного управління" 47

В. І. ГУРКОВСЬКИЙ
д-р наук з держ. упр., ст. дослідник,
проф. кафедри публічного адміністрування МАУП

С. Ф. ДМИТРУК
аспірант кафедри публічного адміністрування МАУП

АНАЛІЗ СТРАТЕГУВАННЯ БЕЗПЕКОВОГО СЕРЕДОВИЩА ЯК ПРІОРИТЕТНЕ ЗАВДАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ВОЄННОЇ БЕЗПЕКИ

Достатній рівень національної безпеки України — такий стан державних інститутів, сил оборони країни, при якому забезпечується її надійна обороноздатність, захищеність від небезпек і загроз воєнного характеру, попереджається або стримується збройна агресія, а у разі виникнення безпосередньої воєнної загрози інтересам держави, суспільства й особи здійснюється їх збройний захист.

Розглядаючи зовнішній аспект безпеки, необхідно зазначити, що в умовах розв'язаної війни держава веде збройну боротьбу для розгрому агресора, відновлення мирних умов і своєї безпеки. У мирних умовах діяльність держави і функціонування її воєнної організації спрямовані на запобігання війні, стримування агресора від розв'язання війни, збереження мирних умов для свого існування і забезпечення безпеки. Для цього в державі розробляється відповідний механізм забезпечення воєнної безпеки, який є системою суб'єктів воєнної безпеки, взаємодія яких дає змогу визначити та спропюзувати небезпеки і загрози воєнного характеру, розробити стратегічні напрями її забезпечення й організувати на основі нормативно- правової бази скоординовану воєнно-політичну діяльність щодо їх деескалації в інтересах забезпечення безпеки особи, суспільства і держави.

Аналізуючи стан воєнної безпеки України, рівень її обороноздатності, слід мати на увазі стан і умови функціонування її системи забезпечення воєнної безпеки, основу якої складають Збройні Сили, військово-промисловий комплекс і система управління обороною країни. Важливе значення мають участь України в регіональних й інших системах колективної безпеки, а також кількість, надійність і потужність її військових союзників та їх готовність надати військову допомогу у разі розв'язання агресії проти неї.

В існуючих умовах воєнна безпека України (ВБ України) повинна забезпечуватися всією сукупністю наявних сил і засобів, які на цей час об'єднані у сектор безпеки і оборони [1], під яким розуміють охоплену єдиним керівництвом сукупність органів державної влади. Збройних Сил України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, Державної спе-

ціальної служби транспорту, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних органів спеціального призначення, діяльність яких за функціональним призначенням відповідно до Конституції та законів України спрямована на захист національних інтересів від зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці України.

У цілому проблема забезпечення ВБ України має безліч політичних, економічних, соціальних, правових, інформаційно- психологічних і чисто військових аспектів, більшість з яких необхідно вирішувати в ході розвитку сектору безпеки і оборони [1], який, на жаль, зараз йде дуже повільно. Це відбувається тому, що в державі відсутні як теоретичні, так і матеріальні передумови. На цей час гарантувати ВБ України можуть сили оборони держави у тому випадку, якщо невідкладно вирішити проблеми у воєнній і зовнішньополітичній сферах, знайти необхідні ресурси для виконання покладених на них завдань. Забезпечення воєнної безпеки повинно стати загальнодержавним завданням, а не тільки Збройних Сил України.

Основним обмежувальним фактором при цьому виступають фінансово-економічні можливості держави та ресурси, які держава може виділити на потреби оборони.

Основним стратегічним напрямом забезпечення воєнної безпеки України є зосередження зусиль сектору безпеки і оборони на поетапному та узгодженому нарощуванні оперативних спроможностей сил безпеки й оборони та рівня їх готовності до невідкладного реагування на виклики й загрози національній безпеці України в умовах обмеженості ресурсного забезпечення [2]. Серед основних завдань сектору безпеки і оборони визначено оборону України, захист її державного суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності. При цьому обороноздатність України повинна бути на рівні, достатньому для запобігання виникненню збройного конфлікту, а у разі збройного конфлікту — для його локалізації і нейтралізації. Потрібно стратегічно переглянути концепцію оборони з урахуванням досвіду подолання поточної кризи, запровадження нових методів керівництва обороною, які грунтуються на євроатлантичному досвіді та відповідають єдиному критерію — високій ефективності за прийнятних витрат.

Необхідно також удосконалити механізм формування і реалізації державної політики з питань забезпечення воєнної безпеки, впровадити нові підходи до військово-політичного, адміністративного та безпосереднього військового керівництва силами оборони. Насамперед потрібно створити дієву систему управління сектором безпеки і оборони держави. З урахуванням пріоритету мирних засобів врегулювання конфліктів Україна використовуватиме всі можливі засоби захисту своєї територіальної цілісності, що не суперечать міжнародному праву.

Для ефективного вирішення цих завдань основним стратегічним напрямом забезпечення воєнної безпеки є сумісне (комплексне) використання військових і невійськових сил та засобів сектору безпеки і оборони, що потребує глибокого наукового обгрунтування, розроблення теоретичних основ

і науково-практичних рекомендацій щодо протидії загрозам воєнній безпеці України у цих умовах.

Тому, на наш погляду, одне з ключових завдань науки державного управління в сфері національної безпеки (в контексті наукової спеціальності "Державне управління у сфері національної безпеки"), полягає у розробленні методології, за допомогою якої можна було б обґрунтовувати комплекс механізмів та процедур розробки і здійснення стратегії, що впливають на рівень державної та національної безпеки і створюють певний стан для протидії сучасним загрозам воєнній безпеці України.

З нашим переконанням, для вирішення цього завдання, необхідно на основі аналізу сучасних загроз воєнній безпеці України, поглядів провідних країн світу на безпекове середовище України, можливостей сектору безпеки і оборони щодо забезпечення воєнної безпеки України, розробити науково-методичний апарат комплексного застосування механізмів та процедур розробки і здійснення стратегії забезпечення достатнього рівня воєнної безпеки держави в умовах сучасної геополітичної та воєнно-політичної обстановки, існуючих та прогнозованих на найближчу перспективу загроз, та обґрунтувати відповідні рекомендації органам державного управління в сфері воєнної безпеки України.

Список використаних джерел

1. National security capability review including the second annual report on implementation of the national security strategy and strategie defense and security review 2015. URL: https:// assets.publishing.service.gov.uk/govern-ment/uploads/system/uploads/attach-ment_data/file/705347/6.4391_CO_National-Security-Review_web.pdf.
2. Президент України (2016 — П. О. Порошенко). Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від "Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України": Указ Президента України від 14.03.2016 №92/2016. — К.: АПУ, 2016. — 17 с.
3. В.Гурковський. Державне управління розбудовою інформаційного суспільства в Україні (історія, теорія, практика) [монографія] / В.І. Гурковський. Міжвідомчий наук.-дослід. Центр з проблем боротьби з організованою злочинністю при Раді національної безпеки і оборони України. — К., 2010. — 396 с.
4. Національна безпека в умовах інформаційних та гібридних війн: [монографія] / авт. кол.: В.Куйбіда, В.Бебик, М.Дмитренко та ін.: НАДУ, 2019. — 384с.